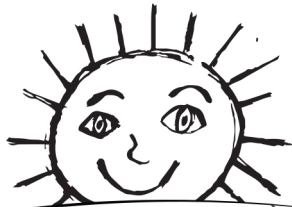

OTOČ

prosinec č. 31

**OTROKOVICKÝ
ODDÍLOVÝ
ČASOPIS**

NOVÁ ODDÍLOVÁ SKUPINKA

Možná jste si toho už všimli, možná ještě ne, ale od minulého školního roku se nám schází nová skupinka. Říkají si Sladouši a tvoří je nejstarší děčka a instruktoři z našeho oddílu. Popřípadě všichni, které neláká kariéra instruktora, ale i tak se chtějí potkávat. Snažíme se scházet každý víkend a na schůzkách řešíme témátka, hrajeme nějaké ty hry, ale rádi si i jen tak pokecáme nebo mrknem na nějaký film. Kromě schůzek máme jednou za čas i nějakou akci, například v létě jsme sjížděli Moravu a letošní oddílový rok jsme schůzky zahajovali na laser game. Tak, a teď, když o nás náhodou někde uslyšíte, už budete určitě vědět, o kom je řeč. A taky se máte na co těšit!

VÝSADEK 2021

Po roce si pro nás vedoucí opět připravili výsadek! Podmínky účasti byly stejné jako každý rok. Přihlásit se mohl kdokoliv ze Sluníček, Potkanů nebo starší. Součástí 3–5 členných skupinek musel být alespoň jeden dospělý. Ten měl jako jediný ze skupinky u sebe telefon, kdyby byl náhodou nějaký problém. Ostatní členové skupinky museli telefon, chytré hodinky atd. ještě před začátkem odevzdat vedoucím do krabice.

Celé to odstartovalo v sobotu 25. 9. po mši (s nedělní platností) v suterénu pod kostelem. Abychom věděli, jakým směrem se dát, bylo zapotřebí rozluštit matematickou šifru (a taky osvobodit spoutaného člena skupinky). Každá skupinka si vypočítala příklad a výsledek se musel shodovat s výsledkem na tabuli, u kterého vždy ležel klíč (tím jsme odemkli pouta vězněného člena). Taky bylo potřeba vyluštit šifru, abychom věděli kam dál. Ta nás zavedla k zahalenému muži v černém. Pro odpověď “kudy se vydat” museli někteří z nás obětovat kousek svačiny na cestu.

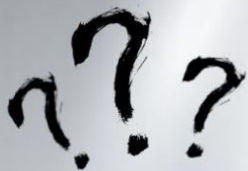
Další stanoviště bylo na Jižních Svazích ve Zlíně, poblíž zastávky „Kocanda“, na kterou jsme z Otrokovic dojeli trolejbusem. Celkem rychle se nám podařilo splnit další úkol a získat tak mapu. A dobrodružství začalo.

Podle mapy bylo další stanoviště ve Fryštáku. Nejdříve nás mapa vedla po asfaltce, podél lesů a potom i samotným lesem. Během cesty se postupně stmívalo, až byla úplná tma.

V naší skupince (ve složení: Marťa Honzíková, Anička Ambruzová, Liduška Blahušová, Ellča Beywasserová a Peťa Šrubařová) panovala super nálada. Když v tom někdo z naší skupinky zaslechl, jak za námi někdo běží. Po celou dobu výsadku nás nesměl vidět žádný vedoucí, nebo bychom dostaly penalizaci 30 minut. Vrhly jsme se tedy do nejbližšího křoví a nikdo z nás skoro ani nedýchal. Docela jsme se bály, jestli nás neviděli, ale nakonec nás přeče jen nenašli...uff.

Zbytek cesty do Fryštáku jsme se neustále otáčely, zda za námi někdo není a zrychlovaly krok. Kromě skupinky, která nás doháněla, za námi ale nešel nikdo. Mapa nás vedla ke hřbitovu, kde měla být schovaná další šifra. Tam se sešla většina skupinek. Zabralo nám všem totiž dost času, než jsme šifru (schovanou ve složce pod cihlou) našli, a ještě déle nám trvalo šifru rozluštit. Byl to poměrně dlouhý text. Jednotlivé skupinky musely přijít na tabulku, podle které se text luštil. Naše skupinka si s tím lámala hlavu asi půl hodiny. Nakonec bylo rozhodnuto, že si přes telefon zavoláme o nápovědu. Sice jsme dostaly penalizaci, ale to nám nevadilo. Hlavně že bylo jasné, jak máme dál postupovat. Mohlo být kolem půlnoci a v okolí hřbitova se potulovala skupinka kluků. Nabízeli nám pomoc, ale nás to spíš otravovalo.

Po úspěšném rozluštění pokračovala naše výprava dál, tentokrát směrem k rozcestníku.

VÝSADEK

Probudili jste se.

Nejste si úplně jistí kde jste, kdo jste nebo co se vlastně stalo.

Jenom víte, že to nebylo nic dobrého a bylo to důležité.

Pojďme to společně zjistit...

Cestou se k nám přidala druhá skupinka, takže se všem šlapalo veseleji. Až na to, že nám cestu docela znepříjemňoval prudký kopec, vedoucí až k rozcestníku (a některým taky puchýře na chodidlech).

Další mapa, kterou jsme obdrželi, vedla do Lukova. Šlo se také přes hrad Lukov, kde to bylo i v noci (vlastně spíš ráno :D) moc pěkné. Cestou k hradu se nám bohužel odpojil jeden člen skupinky, protože už puchýře na nožkách nemohl vydržet. Trochu nás to mrzelo, ale musely jsme i tak pokračovat dál. Od hradu se šlo pro změnu pořád z kopce, což se nám líbilo. V Lukově se od nás druhá skupinka odpojila. A i přesto, že už zbývaly jen necelé 3 kilometry se nechala do cíle dovézt. Od Lukova směrem k cíli – do Štípy, bylo potřeba mít oči na štopkách, jelikož nás mohli sledovat nějakí vedoucí.

Po dlouhé asfaltové cyklostezce, která se

zdála nekonečná, se procházelo kolem ZOO Lešná směr Štípa. Ve Štípě na Sokolovně byl cíl. Vedoucí, rozmístění kolem Sokolovny měli za úkol nás chytit. Naše skupinka však byla rychlejší a vedoucím utekla. A byly jsme v cíli! Bylo okolo 6 hodiny ráno a my jsme šťastně dorazily do cíle.

Celou cestu měla jedna z nás v batohu malou krabičku, kterou jsme všichni obdrželi na startu a museli ji donést až do cíle. Uvnitř byly čokoládové penízky pro celou naši skupinku, jako odměna. Poté všichni z nás ulehli do svých spacáků (předem dovezených na místo vedoucími). Ráno kolem 9:00 se vstávalo a po snídani si všichni sbalili svoje věci, spacáky apod. Trolejbus nás pak dopravil až na nádraží do Otrokovic a tam jsme se všichni, plni dojmů a zážitků z výsadku rozešli.

Už teď se moc těšíme na příští rok!

Peta Šrubařová

POZVÁNKA DO PRVOPÁTEČKY

Jsi už na druhém stupni? Hraješ na nějaký nástroj nebo rád zpíváš? To by tě mohla bavit Prvopáteční schola! Název je trošku matoucí – už neplatí, že bychom zpívali každý první pátek, ale podle předem daného rozpisu si občas zazpíváme na dětských pátečních mších svatých. Na zkouškách se vždycky domlouváme předem – buď ve čtvrtky nebo pátky.

Co tím získáš? Cenné pěvecké a hudební zkušenosti, příjemně strávený čas s kamarády, příležitost zazpívat si i jinde než doma ve sprše a další.

Pokud tě to i jenom trošku zaujalo, určitě se za náma přijď aspoň podívat! Stačí se zeptat kohokoliv ze scholy nebo kontaktovat Bětku Černoškovou.

Těšíme se na tebe!

Vedoucí Prvopátečky

POTÁBOROVKA SOBOTÍN

Všechny nás teď trápí virus a stále nové a nové nařízení přicházející s ním. Proto také mnozí z nás už ani nedoufali, že vůbec nějaká potáborovka bude. Ale jak to tady píšu, určitě už každému došlo, že se naše všemi oblíbená víkendová akce uskutečnila. Jako každý rok jsme se sešli v páteční odpoledne na nádraží v Otrokovicích. Čekala nás dlouhá cesta, protože odtud jsme vyjeli vlakem do Olomouce, pak dalším vlakem do Petrova nad Vesnou, a nakonec autobusem až do cíle – Sobotína.

Některí ostřílení oddíláci to tam už znají a určitě se jim vybavila spousta hezkých vzpomínek, ale jeli s námi i nováčci. Příjezd, vybalování věcí, odnášení jídla do kuchyně, ... to už každý zná, ale co jistě všichni neznáte, jsou hry, které si pro nás připravili vedoucí i naši noví instruktoři. Je taky nutné říct, že tahle potáborovka se uskutečnila proto, abychom zachránili naši budoucnost, které hrozí z různých důvodů zkáza. V pátek jsme se rozdělili do skupinek podle slova, které nám vedoucí řekli. Pak jsme hráli první skupinkovou (všemi známou) hru "Ruce, nohy", která byla ovšem okořeněná. Vždy jeden ze skupiny musel co nejrychleji přelévát vodu z jedné flašky do druhé tak, aby vyliil co nejméně, protože v budoucnosti byl nedostatek vody. Poslední páteční hru si všichni hodně oblíbili. Museli jsme pantomimicky předvést určeného smajlíka, a pak ho uhodnout.

V sobotu všichni (nebo aspoň většina z nás zkušených) očekávali výlet. Po tom, co jsme se sešli v jídelní místnosti, jsme jen čekali, až vedoucí řeknou, co si máme sbalit do batohu na výlet. Ale nic takového neproběhlo. Vedoucí nám jen vysvětlili další hru, která se odehrávala venku. Cílem bylo získat co nejvíc

skupin papírků od každého mimozemšťana. Ale nebylo to jen tak – každý marťan měl svou moc, kterou nás zabíjel a my museli zjistit co za moc to je, a jak se jí ubránit.

Pak následovala hra, kde se spojily dvě a dvě skupinky. Jedna skupina musela koulema trefovat druhou skupinu v kruhu a druhá skupina se snažila během vyhýbání se koulím vtáhnout protivníky do svého kruhu.

Poté jsme se napapali a čekala nás další hra. Ta spočívala v hledání vedoucích, kteří měli papíry s otázkami, na které musely jednotlivé skupinky správně odpovídat. Když jsme dohráli, úkolem v další hře bylo postavit co nejvyšší a nejpevnější budovu pomocí špejlí a izolepy. Mělo to představovat návrhy na budovy, protože v budoucnosti byl počet lidí na naší planetě tak velký, že už neměli kde bydlet.

Pak přišel čas na další běhačku. Běhali jsme po různých stanovištích, a tam plnili úkoly. Jako jedna z posledních her byla opět běhačka, kde jsme se museli podle zadaného počtu podepisovat pod státy.

Naše potáborovka se samozřejmě neobešla bez večerní hry ve tmě, ve které jsme měli získat co nejvíce bodů dobrými roboty a zlé roboty dávat ostatním skupinkám. Pak se ještě někteří z nás dívali na tematický film „WALL-I“.

No a v neděli jsme jako správní křesťané vyrazili do kostela. Ještě přede mší nám přišla zpráva od Dr. Dráta (který nás o pomoc zachránit budoucnost poprosil), že se nám to povedlo, a tak si máme běžet najít odměnu.

Kterou jsme taky získali!

Po mši jsme se už jen sbalili a vše po sobě uklidili. Následoval volný program. Jedni šli hrát všemi známou hru městečko Palermo, jiní šli zase ven hrát s létajícím talířem. Poté už jen autobus, vlak, vlak a nádraží. Rozloučili jsme se, naposledy pokecali a rozešli se do teplých domovů.

Anička Ambruzová

MISIJNÍ JARMARK

Až do poslední chvíle nebylo jasné, jestli se náš milovaný misijní jarmark uskuteční, nebo ho budeme muset opět zrušit. Přálo nám jak štěstí, tak i Ten všemohoucí nahoře, a tak jsme se mohli pustit s radostí do práce.

V pátek nejstarší holky na schůzkách nabatkovaly ponožky, mladší poskládaly krabičky na čaje. Dobrovolníci přispěli svými kuchařskými vedílky v podobě muffinů, perníčků, sirupů, smajlíků z lineckého, tyčinek a mnoha dalších mňamin. Rozjeli jsme se ve velkém i co se výrobků týče. Jehly nestihly ani vychladnout a my už jsme mohli obdivovat

ruce, které ušily bezchybné výtvary (např. čelenky a plyšáky).

Vyrábění vyvrcholilo v sobotu 23. 10., kdy jsme se všichni sešli pod kostelem a předháněli se o sto šest v malbě perníčků, tašek, hrníčků a ve všem, co se nám objevilo ve stáncích následující neděli.

Krásná nedělní mše pak začala už klasicky hymnou Papežských misijních děl a celá měla super atmosféru. Po požehnání a opuštění

kostela na nás dolehla líbezná vůně klobás a taky sluneční paprsky, protože počasí se letos opravdu povedlo. Za veselého zpívání farníků z kostela jsme si mohli projít stánky, vyzkoušet naši ostrou mušku a vystřelit rúžičku nebo se zahřát svařákem. Po roční pauzičce se nám velkolepě dařilo a myslím, že úspěch nám dokazuje i rekordní vybraná částka – **56 700 Kč**. Pán Bůh zaplať všem, kteří jakkoliv přiložili ruku k dílu.

Budu se těšit příští rok!

Hanča Šrubařová

„VSTAŇ, UČINÍM TĚ SVĚDKEM TOHO, CO JSI VIDĚL.“

Takto zněl motivační citát k Děkanátu, které pro nás uspořádali animátoři zlínského děkanátu. V sobotu 20. 11. se u nás v kostele sv. Vojtěcha sešla skupina nadšenců, kteří si chtěli poslechnout katechezi pana biskupa Nuzíka, svědectví, zajímavé workshopy, mši s arcibiskupem a na závěr i večer chval.

Kromě Otrokovičáků k nám zavítali také mladí z jiných farností a vytvořili tak fajn atmosféru. Jen škoda, že nás místních nepřišlo víc. Naše schola zazpívala pár písní a po registraci mohlo vše začít. Otec Nuzík nás svou krásnou motivační katechezí povzbudil, abychom vstali a ve svém životě něco změnili (jak už napovídá citát).

Protože se hlavní host nemohl zúčastnit, natočil nám alespoň rozhovor o neštěstí u Hodonína a o Božím působení, když jim tornádo zničilo vše, co mu stálo v cestě.

Po obou přednáškách jsme si dali obědovou pauzu a mohli si vybrat 2 workshopy na odpolední bloky. Výběr byl různorodý, každý si v něm našel to svoje: P. Jan Polák povídal o ochraně života před narozením a druhou přednášku měl o tématu genderu. O. Pavel Šupol si pro nás připravil workshop o „Životě a odkazu Jana Pavla II.“ a dále o „Působení Božího milosrdenství v životech hudebníků“. Prezentační a povídáním o zážitcích z pěší pouti Amerikou od jihu na sever nás provedla MVDr. Hana Čeladníková.

Všechny workshopy byly zajímavé a obohacující, každý si odtud něco odnesl – spoustu inspirací i zamyšlení. Na závěr nás čekala krásná mše svatá s otcem arcibiskupem, který k nám zavítal. Na rozloučenou pro nás byl připraven večer chval, kterým jsme celý den mohli příjemně zakončit.

Děkujeme všem organizátorům, kteří měli chuť pro nás připravit nabitý den plný nových zkušeností, reflexí a zážitků.

Anna Janotová

VÁNOČNÍ SOUTĚŽ

Protože se nám blíží ty Vánoce, tak pro ty z vás, kteří by chtěli od oddílu speciální dárek, máme připravenou soutěž!

A jak můžete vyhrát? Stačí nasbírat co nejvíc bodů!

V tomto OTOČI máme **kroniku z dávných dob**. Vaším úkolem je zjistit, ze kterého **roku kronika je** (2 body) a **který z vašich vedoucích je autorem** (2 body).

Další možností je zaslat nám co **nejoriginálnější fotku vás, jak čtete OTOČ**. Podle originality ohodnotíme fotku 1-5 body.

Všechny body potom sečteme a ti nejlepší získají následující ceny!

1. místo: flaška + náramek TOM + nálepka TOM
2. místo: 2x náramek TOM + nálepka TOM
3. místo: náramek TOM + nálepka TOM

Vaše odpovědi a fotky zasílejte **Verčič Šibravové (verunka.sibravova@seznam.cz)** do konce prosince!

KRONIKA Z DÁVNÝCH DOB

V pátek 11. 10. jsme se měli se všemi oddílkami sejít kde jinde, než na otrokovickém nádraží. A proč? No abychom zavzpomínali na letošní super tábor "xxxxxxx". Tak jsme se tedy v ten pátek sešli. Účast byla, no asi střední. A kam jsme jeli?? Cílem naší cesty byla chata v Dolní Bečvě. Doprava probíhala hladce. Ve Valašském Meziříčí jsme dokonce ani nečekali a hned nám jel vlak do Rožnova. Tam bylo rozdělení do skupin, které probíhalo takto: Každý měl na zádech lísteček se

jménem někoho jiného a my jsme se museli najít na zádech někoho dalšího. Nakonec vznikly čtyři skupinky. Do večera jsme měli vymyslet názvy skupinek. Po dopravení na chatu jsme si vybalili věci a dali jídlo do kuchyně, aby ho super kuchařky (Danča & Míša) dobře zpracovaly. Po večeři jsme všichni zůstali v jídelně. Řekli jsme si názvy skupinek a šli hrát hry. Názvy byli takovéto: Pomeranči, Grapefruiti, Citróni a Melouni.

První hrou toho večera byla „Tulení FUFÍ“. Po odehrání dalších her jsme šli do postýlky, abychom nabrali trochu té energie na další den. Ráno po probuzení a hygieně jsme měli snídani. Po snídani jsme si měli sbalit věci na výlet. Výlet plánoval náš Denisek, takže s problémy se počítalo :D – ten jeden byl už v úvodu cesty. Cesta probíhala jako obvykle, ale šlo se pořád do kopce, no ještě aby ne, když cíl byl na Radhošti. Po prohlédnutí kostelíku na tomto kopečku následoval oběd – chleba se sýrem. Po obědě byly další hry, jako například hádání kdo je jaké zvíře. A abych nezapomněl, ještě jsme se vyfotil v nových soch sv. Cyrila a Metoděje. Dalším cílem byla socha Radegasta, u které jsme se taktéž vyfotili. Po cestě zpět na chatu jsme šli po různých skupinách a hráli hry jako Kontakt, Hádání osob atd. Na chatě jsme dostali úkol ve skupinkách, a to vymyslet scénky na téma „xxxxx ve městě“. U

scének jsme se večer hodně pobavili, aby taky ne, když do Prahy dojel Mr. Bean. V závěru tohoto večera jsme dostali dobrou zprávu, mohli jsme být o hodinu déle vzhůru a hrát v klučicím pokoji hry. Za to bych chtěl vedoucím samozřejmě poděkovat. A pak se šlo spát. Po ranním vstávání jsme se museli bohužel sbalit a připravit na odjezd. Po sbalení následovala snídane a pak úklid celé chaty. V neděli se šlo samozřejmě také do kostela. Po dobré mši svaté jsme se rozloučili s kuchařkami a dali hobla Sympovi (měl 15). Na náměstí při cestě k vlaku jsme se ještě zastavili a vyhodnotili hry: 1. místo Grapy, 2. Pomeranči, 3. Melouni a nakonec Citroni. Po cestě domů jsme už hráli jen hry. V Otrokovicích nás přivítali naši milovaní rodiče. Tato akce byla super a všem vedoucím ještě jednou děkuji.

Autor???

VÍKENDOVKA VEDOUČÍCH A BYE BYE HOLIDAYS

Jako každý rok, tak i letos, jsme se vydali s celým vedoucovským týmem (letos obohaceným o celých 6 instruktorů) naplánovat co skvělého připravíme na následující školní rok. Pro tuto činnost naši moudří hlavní vedoucí zvolili už ozkoušené místo – Bratřejov.

Postupně jsme se potkali v pátek večer a

vrhli se na hodnocení tábora – co se povedlo a co můžeme do příštího roku ještě zlepšit. Ne, že bychom se chtěli moc plácát po ramínku, ale letos to proběhlo v dost pozitivním duchu.

Protože i tento rok probíhalo soutěžení o pohár nejlepšího vedoucího, večer jsme zakončili noční hrou od instruktorů. Zbytek se nesl v duchu jídla, her, povídání, zpívání a táboráku. Během víkendu jsme toho stihli spoustu. Přijel se za náma podívat i otec Pavel, který si nachystal přednášku, řešili jsme, kdo si vezme na starost jakou akci, probírali jsme rozdělení vedoucích v jednotlivých skupinkách, a vlastně cokoliv, co měl někdo z nás na srdci. To všechno bylo proložené hrami, které jsme si všichni připravili. Podle těchto her se pak každému připisovaly body.

A co jsme teda všechno hráli? Na kuny a slepice, lidské koberečky, sudoku, třefovali jsme herku do zadečku, fotili se, schovávali, ...

Pokud vám tyto názvy her nic neříkají, tak se nebojte. Rozhodně se tím budeme inspirovat na schůzkách a spoustu z nich si vyzkoušíte!

A kdo pohár vyhrál? Vzhledem k tomu, že „nejlepší vedoucí“ zároveň s pohárem získává i příjemnou povinnost sepsat kroniku, můžu vám neskromně prozradit, že letos se to povedlo mně!

Jinak kromě toho všeho nás v sobotu taky čekal moc dobrý oběd v restauraci v nedalekých Vizovicích. Po něm se někteří akčně vydali na nedalekou vyhlídku a jiní se vyvalili u káfička. Pak jsme pokračovali v řešení.

V neděli jsme se ještě vydali na mši svatou, dořešili poslední věci, napapkali se a začali s úklidem. Protože už v tom máme léta praxe, všechno šlo pěkně od ruky. To se nám hodilo, protože rovnou z víkendovky vedoucích jsme si to frčeli na další akci – rozloučení s prázdninami!

Sami jsme byli natěšení, tak nám chystání stanovišť zabralo jenom chvilku. Letošním tématem bylo „jak se sbalit na dovolenou“. Kolem 17:00 nám začali chodit první nadšenci, kteří přišli dát sbohem prázdninám. Každý dostal lísteček se seznamem stanovišť. Ti, kterým se podařilo všechno úspěšně splnit, si mohli dojít ke stánku s občerstvením pro sladkou odměnu, ale taky pití a špekáček k opečení. Mimo jiné byly v nabídce asociční hry a taky program na hřišti. Účast byla hojná až do večerních hodin a všichni jsme se dobře pobavili!

Kačka Š.

ZIMNÍ VÝLET SLUNÍČEK

V sobotu 11. 12. v 8:15 jsme si se Sluníčkama daly sraz v Otrokovicích na nádraží, připravené na pořádný výlet. Když jsme se pohodlně usadily ve vlaku, byla nám předaná první šifra a k ní i dopis, ve kterém jsme se dozvěděly, že jedeme hledat tajný recept. Hned po dopise jsme se vrhly na luštění šifry, která nám ale moc dlouho nezabrala. V šifře jsme měly souřadnice, které nás nasměrovaly na Janův hrad. Takže nám nezbývalo nic jiného než vystoupit ve Vizovicích a vydat se na cestu.

Po cestě jsme potkaly pár kopců, ale taky krásných výhledů na zasněženou krajinu. Když jsme došly na místo, tak jsme se pořádně občerstvily a samozřejmě nás čekala další šifra. Když jsme ji vyluštily, vyšel nám další cíl cesty – Spletený vrch. Zase jsme vyrazily, odpočaté a plné energie. Ze začátku jsme šly hlavně z kopce, horší byla část, kdy jsme vyšly jeden kopec a za ním byl hned další. Motivace byla však silnější a my jsme se dostaly až nahoru! Tam jsme zase nabraly síly a hned se pustily do poslední šifry. V ní se psalo, že naše poslední zastávka bude rozhledna Doubrava. Cesta tam už nebyla moc dlouhá, ale za to jsme si vyšlápaly pěkně prudký kopec. U rozhledny jsme dostaly zasloužený recept na slavné Lõri sušenky a příslib, že když to stihneme, tak se zastavíme v čokoládovně!

Cesta z kopce už byla rychlá, jelikož některé z nás to vzaly dolů po zadku a málokterá

vyvázla bez modřin. Problém ale nastal ve chvíli, kdy jsme se nemohly napojit na zelenou značku, takže jsme se prodíraly pěkným houštím. Jak jsme později zjistily, značka byla totiž pěkně zarostlá a nevím, jestli dopadly hůř

ty stromy, nebo my. Každopádně jakmile jsme cestu zase našly, tak už to bylo rychlé. Šly jsme prakticky pořád z kopce dolů. Asi poslední 4 kilometry už jsem myslela jenom na tu horkou čokoládu, které jsme se nakonec i dočkaly! Cestu zpátky vlakem už si moc nepamatuju, jelikož jsem polovinu prospala. Na nádraží jsme se rozloučily a utíkaly se domů zahřát!

Děkujeme vedoucím, že s náma i přes malou účast vyrazily, protože to byla super akce!

Pája Šibravová

HRAVÁ STRÁNKA

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

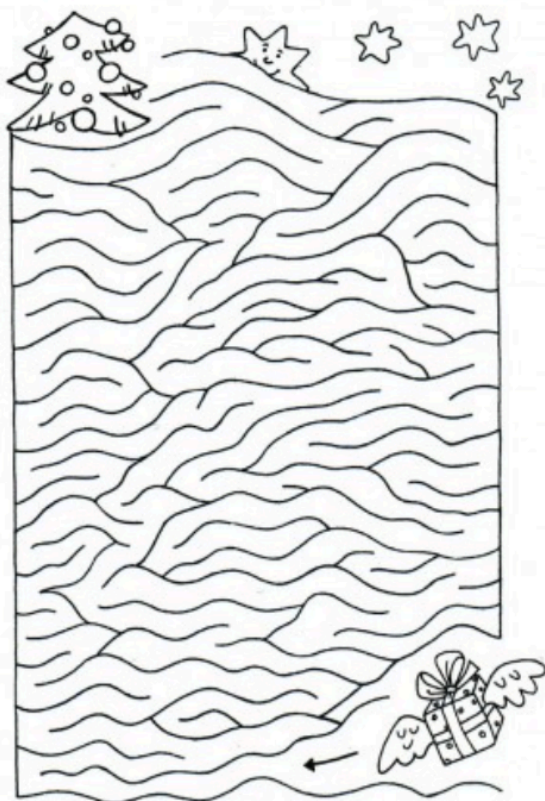
10.

11.

Ř	Ú	Ž	D	Ž	V	Č	J	Í	P	V	J	X	G	Ť
S	U	Č	Ň	B	Y	G	Z	M	E	Q	A	P	J	F
É	K	Ú	N	G	D	N	E	Í	R	U	H	Ů	Ň	U
O	Z	D	O	B	A	K	S	G	N	G	Z	O	W	U
R	F	Ž	E	S	N	X	T	E	Í	F	É	Í	Y	Ř
Z	Ř	Y	Č	F	D	Á	R	E	K	H	E	O	L	N
X	Ú	G	Š	Š	É	B	O	U	T	V	P	Ť	U	V
Q	O	L	E	Ř	L	C	M	W	C	Ě	N	Ť	U	G
Y	Á	Y	J	Q	N	Ř	E	T	É	Z	Ď	D	P	B
Q	D	K	J	S	V	Í	Č	K	A	D	Ť	M	S	O
V	C	P	Z	V	O	N	E	K	P	A	S	T	Ý	Ř
É	J	E	Ž	Í	Š	E	K	R	Á	L	O	V	É	H

OTOČ

OTROKOVICKÝ ODDÍLOVÝ ČASOPIS

Časopis vydávají turistické oddíly mládeže TOM 1412 a TOM 1419 Otrokovice

Redakce: Vojta Rafaja (rafaja@seznam.cz), Kačka Šibravová (kacka.sibravova@gmail.com),

Verča Šibravová (verunka.sibravova@seznam.cz)

www.tom-otrokovice.cz • [www.fb.com/TOMICIOTROKOVICE](https://www.facebook.com/TOMICIOTROKOVICE)

Za podpory města Otrokovice